

“La meua voluntat ha estat modernitzar l'art del clown”

Ha rodat pels escenaris d'arreu el món. Ara, amb el seu espectacle ‘Carlo’, Carlo Colombaioni continua fent que el públic es baquege de riure. I ho fa com bufa el vent, amb una força primordial i una alegria indomable.

Encara no s'ha inventat el mot que designe el seu geni i, amb tot, Carlo Colombaioni és, sens dubte, un animal còmic, un prestidigitador del gest i la ganyota, un màgic de la improvisació. Hereu d'una tradició familiar de tres-cents anys al servei de la *comedia dell'arte*, el seu gran mèrit i talent excepcional cal reconèixer-lo en la capacitat d'haver regirat les despulles d'aquest gènere, per tal d'organitzar-ne la subversió. Vet aquí, un còmic d'avui dia. Aquest petit home de mirada tendra i entremaliada és, fet i debatut, un gran pallaso.

—Carlo conta la història d'un home que es refugia en un graner per a viure els seus somnis. I què més?

—No hi ha més, és justament això.

—I una crítica aguda del món actual?

—Vivim envoltats d'enganys i de falsos problemes i l'humor ha de servir per a desemmascarar-los. Una de les funcions del pallaso és escenificar-los i encarar el públic amb la

realitat. Tot això concentrant-se en les actituds, en l'expressió física dels sentiments i sense abusar ni de l'*atrezzo* ni dels decorats. Igual que el públic, el pallaso està fet de somnis impossibles, l'única diferència és que com a públic els ocultem o els extirpem, perquè ens fa por el ridícul i ens horroritza el fracàs. El riure sorgeix quan l'espectador es troba desarmat i accedeix a riure's de les seues beneitures i de les dels altres.

—És Carlo Colombaioni un pallaso?

—I tant que ho és. Ho ha estat tota la vida. És més, li diria que va nàixer i morirà amb cor de pallaso. Ara bé, si es refereix a si Colombaioni és un pallaso tradicional dels que porten un nas vermell i vestits estrofolaris, òbviament, no. Colombaioni va decidir un bon dia canviar la sorra de les pistes per les taules de l'escenari i la indumentària tradicional, per diverses disfresses, perquè la seua voluntat ha estat, en tot moment, modernitzar l'art del clown. Els espectacles

de Colombaioni ja no ofereixen sèries desenfrenades de bufetades, carteres i esvarons, però segueixen mantenint l'esperit, actualitzat. El més important és que la riallada continua brollant neta, sense dobles intencions.

—Tot i això, aquest pallaso modern beu també de les fonts de la tradició?

—La comèdia de l'art tradicional italiana que es representava antigament als mercats i a les places públiques va derivar posteriorment, d'una banda, en el teatre dels immortals Arlecchino, Pantalone, Pulcinella, etc., i d'altra, cap al circ. La nova generació de pallasos va a aquesta font comuna i en recull el millor, per a transformar-la i modernitzar-la.

—La improvisació és un dels elements cabdals del seu “art”. És també herència dels seus avantpassats?

—Jo vaig aprendre del meu pare tots els secrets de l'ofici i, entre ells, la improvisació controlada. És el que en argot faranduler es coneix com a “l'art dels propòsits”. Però, alerta!, es tracta d'una tècnica, d'una habilitat adquirida amb ofici i no pas d'un suposat geni innat. D'altra banda, ja en la comèdia de l'art, ni en el text que deien els actors, ni en la mímica hi havia improvisació en estat pur. Aquest és un espectacle que viu de tradicions, que constitueixen un repertori de situacions, de jocs de paraules, de moviments més o menys acrobàtics. L'actor escollirà un repertori o un altre, tot atenent el públic que tinga davant o segons l'actualitat. Com que disposa de l'ampli fons de la tradició, la pot subvertir o inventar-la de nou, alhora que va engrixant-la. És un art que defuig els esquemes acabats, perquè és entre tots que va fent-se, imparablement.

Alicia Toledo